

antages at vide Væstet om et saadant Forhold, for sig og eksaminere dem, og navnlig kan den forurettede henvende sig til Dommeren med Anmodning om at faa de forfælske Punkter oplyste, som kunne have Interesse for Sagens Afgørelse. Men nu er det jo saa, at ved en Mængde af den Slags Brud kan der meget vanskeligt staves Bevis til Veje uden Overtrædelsens egen Erklæring og Erkendelse eller i alt Fald ved Forklaring af Folk, der staa i hans Tjeneste og paa en eller anden Maade ere interesserede i at skjule, hvad der er sket. Disse ere ofte de eneste Vidner, der kunne have, og det er netop den Slags Vidner, der som oftest ikke kunne føres under en civil Sag, og de ere meget daarlige Vidner at ty til under en saadan Sag. Derimod kan man ganske anderledes faa Oplysninger frem under en offentlig Undersøgelse. Hvis nu vor Civilproces havde fulgt med Tiden, om jeg saa maa sige, hvis den virkelig var i Besiddelse af de energiske Midler til at komme til Sandheden, som ere til Stede i flere Lovgivninger, f. Eks. i den engelske Proces, hvis den ikke saa at sige helt igennem gav Parterne Bejlighed til Løgn og Understiftelse af Sandheden, ved f. Eks. at udelukke som Vidner de eneste Personer, der kunne vide Væstet, ved at forhindre, at Parternes egne Erklæringer kunne komme til at gælde som Bevis, kort sagt, hvis vi havde en reformeret Civilproces, ja, saa antager jeg ogsaa, at det var unødvendigt i Sager som disse at ty til en Politiiundersøgelse, men saa længe vor Civilproces er saaledes, at man ingen Vej kan komme, at man ikke kan stave sig Oplysninger, at man ofte savner de nødvendige Midler til at gøre sin Ret klar, tror jeg, at der er dobbelt Grund til at stille de Rettigheder, her er Tale om, paa samme Maade, hvorpaa lignende Rettigheder i mange Tilfælde ere stillede, f. Eks., som jeg før nævnte, Patentrettigheder. For en fattig Literat eller Kunstner, der sandelig ikke faar noget stort vederlag for sit aandelige Arbejde, men som dog gerne vil beskyttes i den Ret, han har, er det saaledes en meget betænkkelig Ting at begynde en Sag mod Overtræderen af Forfatterens eller Kunstnerens Ret, og jo vanskeliggere det er for ham at føre Bevis, desto dyrere bliver Sagen, og til Slutning vil han efter at have

haft Procesomkostningerne og mange Uregulsker og Udgifter maaste komme til det Resultat, at han intet Bevis kan føre, og at det havde været heldigst, at han ingen Sunde havde begyndt paa Sagen. Jeg tror, at mange Sagførere ville være enige med mig i, at den Slags Sager om Kunstner- og Forfatterret ere nogle af de vanskelige at føre Bevis i, og at man derfor ikke skal inblade sig paa at tilraade nogen at føre en saadan Sag, naar han ikke har Raad eller særlig Lykt til at føre Processer, eller naar der ikke er saa klare Beviser, at han uden Vanskelighed kan faa den vedkommende dømt. Med andre Ord, jeg tror ikke, at man gør Rettigheden ret praktisk, naar man ikke giver særlige Retsmidler, og jeg ser ikke, at der er noget saadant, der er mere praktisk, end at han, naar der overhovedet er Tale om Straf, om dolosk Rettsbrud, henviser Sagerne til Politiretsbehandling og gør dem til Genstand for offentlig Raatale, saaledes som Tilfældet er i Forslaget til Patentloven.

Stilling: Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Gos) berørte i Slutningen af sit Foredrag et Punkt, som jeg vil tillade mig at komme tilbage til og særlig henlede Opmærksomheden paa, nemlig Spørgsmaalet om Beskyttelse for Mønstre og Modeller. Under Behandlingen her i Tinget af Patentlovsforslaget tillod jeg mig at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa de Dnsker, der i den Retning ere fremkomne fra de industridrivende, og den ærede Minister lovede at tage Sagen under nærmere Overvejelse, idet han mente, at den vilde kræve store Forundersøgelser, noget, jeg ganske vist indseer. Nu kan man maaste sige, at hvad Patentloven er paa det materielle Omraade, er det her foreliggende Lovforslag paa det aandelige Omraade, eller paa det kunstneriske Omraade, og det vilde maaste være mere rigtigt, at Spørgsmaalet om Beskyttelse for Mønstre og Modeller kom ind her i dette Lovforslag, hvor der jo allerede i det andet Afsnit om Kunstnerretten er gjort et Tilløb i den Retning, som jeg mener har den allerstørste Betydning, selv om der maaste kan være noget at indvende mod Ufattelsen, navnlig af § 31. Det forekommer mig, at netop naar der staar i § 31: „Ingen maa uden vedkommende Kunstners Samtykke